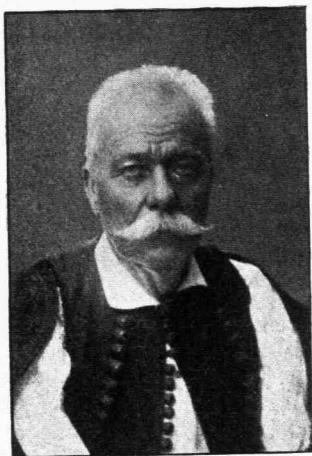

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΚΩΝΣΤ. ΔΑΓΡΕΣ

ΕΝ τῷ προσώπῳ τοῦ ἀειμνήστου Κωνστ. Δαγρὲς ἡ ἐπαρχία Καλαμῶν ἀπώλεσεν ἐπιφανῆ πολίτην καὶ ἀντιπρόσωπον, ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων λειψάνων τῆς παρωχημένης γενεᾶς, ἥτις ὁμοῦ μὲ τὰς βάσεις τῆς ἀνεξαρτησίας ἐθεμελίωσε καὶ τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἔθνους.

Υἱὸς τοῦ ἐν Τριπολιτσᾷ κατὰ τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα πεσόντος Ἀθ. Δαγρέ, εἰς ὃν κατὰ πολὺ ὀφείλεται ἡ ἐν Δερβενίῳ πανωλεθρία τῶν Τούρκων, καθὰ ἱστορεῖ ὁ Ι. Φιλήμων, ἐγεννήθη ἐν Βρωμοβρύσει τῆς Ἀμφείας τὸν Ἰούλιον τοῦ 1821, καταλειφθεὶς ὀρφανὸς πατρός, νήπιον ἔτι. Εὗρεθεὶς ἐν ἐνδείᾳ καὶ στερήσεσι κατώρθωσεν οὐχ ἥττον

διὰ τῆς ἰδίας φιλοπονίας καὶ εὐφυΐας νὰ ἀναδειχθῇ ἐν τῷ περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνι, νὰ κατακτήτῃ δὲ τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν συμπολιτῶν του, διὰ τὰ σπάνια ἀληθῶς προσωπικὰ προτερήματα αὐτοῦ. Ἀπολαύων δὲ τῆς ἰδιαίτερας ὑπολήψεως τοῦ αἰμνήστου Ζάρκου προσβλήθη ὑπ' αὐτοῦ ὡς ὑποψήφιος καὶ ἐπέτυχε τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1851. Ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου μέχρι τοῦ 1891 συνεχῶς ἐτιμῆθη ὑπὸ τῆς ἐπαρχίας του, πλήν τινων μικρῶν διαλειμμάτων, διὰ τοῦ βουλευτικοῦ ἀξιώματος, ἀποσταλὲς καὶ ὡς πληρεξούσιος κατὰ τὴν ἐθνοσυνέλευσιν, ἐν ᾗ διεδραμάτισε σπουδαιότατον μέρος τεθεὶς ἐπὶ κεφαλῇς τῶν ῥιζοσπαστῶν. Εὐτολμος καὶ ὀρμητικὸς πρόμαχος τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ὑπερόχων παραγόντων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐξανανκάσας πολλάκις τὸν Μαυροκορδάτον εἰς ὑποχωρήσεις καὶ συνθηκολογίας πρὸς αὐτόν. Εἰς τὸν Κ. Δαγρὲν, ὡς πρωτουργὸν τῆς κατὰ τοῦ Ὁθωνος συνωμοσίας, εἶχεν ἀνατεθῇ ὑπὸ τῶν φανατικωτέρων καὶ μᾶλλον θερμοκεφάλων συνωμοτῶν νὰ φονεύσῃ τὸν ἄνακτα κατὰ τὴν ἐν Μεσσηνίᾳ διατριβὴν του. Ἄλλ' ὁ Δαγρὲς ἀπέστερξε τὴν ἀπαισίαν ἐντολήν, εἰπὼν ὅτι δὲν ἐννοεῖ τοιαύτην δι' ἄθεμίτων μέσων πολεμικὴν κατὰ τοῦ Ὁθωνος. Ἐν τούτοις συνετέλεσε τὰ μάλιστα εἰς τὴν ἔξωσιν αὐτοῦ, δι' ἣν βραδύτερον μετεμελήθη καὶ ἐλυπεῖτο σφοδρῶς συναισθανόμενος τὰς ὀλεθρίας συνεπειάς τοῦ ἄφρονος πραξικοπήματος. Μολονότι δὲ ἦτο φύσει ὀρμητικοῦ χαρακτῆρος, οὐδεὶς ἡμφισβήτησεν αὐτῷ τὸ μέγα συνδιαλλακτικὸν προσόν, δι' οὗ κατὰ τὸν χρόνον τῆς μεταπολιτεύσεως προσεπάθησε νὰ χαλιναγωγῇ τὰ κηκοποιὰ καὶ ἀτίθασσα στοιχεῖα ἐν Μεσσηνίᾳ, ἣτις εἶχε τότε καταστῇ τὸ θέατρον ἀρπηγῶν καὶ φρικαλεοτήτων εἰδεχθῶν. — «Ἄλλοι ἄς βάψωσι τὰς χεῖρας των εἰς τὸ ἀδελφικὸν αἷμα, ἔλεγεν, ἐγὼ δὲν βεβηλόνω τὰς ἰδικάς μου».

Τοιοῦτος ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὁ αἰμνήστος ἀνὴρ. Κατὰ τὰ μικρὰ διαλείμματα, καθ' ἃ ἔμενεν ἐκτὸς τῆς ἀρχῆς, ἡ πολιτεία ἐκτιμῶσα τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ τῷ ἀνέθηκεν ἐπανειλημμένως ἐμπιστευτικὰ ἀξιώματα. Οὕτω διετέλεσε νομάρχης Λακωνίας καὶ Ἀργολιδοκορινθίας, ἐπιδείξας διαγωγὴν ἐξαιρετον κατὰ τὴν εὐορκον τοῦ καθήκοντος ἐκπλήρωσιν, ἐν ἔτει δὲ 1864 διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν μετ' ἀξιοθαυμάστου δεξιότητος δυνηθεὶς νὰ συγκρατήσῃ τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς πρωτευούσης κατὰ τὰς ἀνωμάλους καὶ δυσχερεστάτας ἐκείνας περιστάσεις.

Ἀπὸ τοῦ 1871 ἀπεμακρύνθη τῆς πολιτικῆς ἐπὶ μακρὸν ἰδιωτεύων χρόνον. Ἄλλ' οἱ συμπολιταὶ αὐτοῦ τὸν ἀνέδειξαν καὶ πάλιν ἀντιπρόσωπόν των κατὰ τὴν εὐρεῖαν ἐκλογικὴν περιφέρειαν. Καίτοι δὲ κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐνικυτῶν οὐδέποτε ἀπουσίαζε τοῦ

Κοινοβουλίου, οὗ ἦτο ἐκ τῶν πρώτων καὶ ἀναποδράστων παραγόντων, Ἐνθερμος ὑπέρμαχος τῶν συμφερόντων τῆς ἰδιαιτέρας του ἐπαρχίας πολλά ἐμόχθησε καὶ εἰργάσθη, δὲν ὑπάρχει δὲ ἔργον ἀπὸ τοῦ 1851 καὶ ἐντεῦθεν οὗ ἡ δεξιὰ τοῦ Δαγρέ χεὶρ δὲν ἔβηκε τὸν ἀχρογωνιαῖον λίθον.

Ἀτυχῶς οἱ κατὰ τὴν τελευταίαν βουλευτείαν ὑπέρμετροι κόποι ἐκλόνισαν σοβαρῶς τὴν υἰεῖαν τοῦ θαλεροῦ καὶ ἀκουράστου γέροντος, κύψαντος εἰς τὸ μοιραῖον τέλος τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1898.

Ἀποθανὼν καταλείπει, μετὰ τοῦ περιβλέπτου ὀνόματος καὶ τῆς ἀλήστου μνήμης του, καὶ υἱοὺς ἀνταξίους τοῦ πατρὸς συνεχίζοντας τὸ πολιτικὸν ἔργον ἐκείνου ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ τόπου καὶ τῆς πατρίδος, τὸν βουλευτὴν Καλαμῶν Νικόλαον Δαγρέν καὶ τὸν δῆμαρχον Ἀριος Παῦλον Δαγρέν.

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

ΚΑΜΜΙΑ φορὰ στή μοναξιά, πῶχω τὸ νοῦ γερμένο
 στῆς περασμένης μου ζωῆς τὰ θολωμένα χρόνια
 κι' ἀπὸ τὸ περιγιάλι της τὸ πλεόν μακρυσμένο
 ἔρχοντ' ἐμπρὸς μου, ἔρχονται ὡσάν τὰ χελιδόνια,
 ἐνθύμησες καὶ ὀνείρατα καὶ πρόσωπα καὶ μέρη
 ὅσα ὁ ἴδιος πέρασα, κι' ὅσα ὁ ἴδιος εἶδα,
 κι' ὅσα ποτὲ δὲν φώτισε οὐδὲ ἥλιος οὐδ' ἀστέρι,
 γιατί εἶχανε τὸ στῆθός μου μονάχα γιὰ πατρίδα·
 καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ πλάσματα, οἱ κόσμοι ποῦ ἀγάλι,
 ἐμπρὸς στήν ταραγμένη μου περνοῦνε φαντασία,
 μοῦ φαίνονται ὡσάν μορφές ὀνείρου καὶ ὀπτασία
 ἀπὸ ἄλλη γῆ καὶ οὐρανόν, ἀπὸ ζωὴ μὴν ἄλλη.—
 Στέκομαι τότε καὶ ρωτῶ, πῶς ἡ ζωὴ μου ἡ τόση,
 ποῦ μόλις ἐξημέρωσε καὶ πάει νὰ νυκτώσῃ,
 τόσοις ζωῆς ὠκεανοὺς πῶς μπόρεσε νὰ κλείσῃ,
 κ' αἰῶνας ἀναρίθμητους θαρρῶ πῶς ἔχω ζήσει.

ΑΡΙΣΤΟΜ. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ